

Landsledelsens mundtlige beretning

Da vi sidst holdt kongres for tre år siden, var der nogle, der undrede sig over, at beretningen var kort. Den bliver ikke meget længere denne gang. Jeg vil ikke sige ret meget om, hvad vi har lavet de sidste tre år; det handler den skriftlige beretning om, og den har stået i *DKP-nyt* og ligger i jeres mapper, så det må I læse jer til. I stedet vil jeg forsøge at sige lidt mere om, hvad vi bør foretage os de næste tre år.

Lidt vil jeg dog også komme ind på den forløbne periode. Det kan ikke undgås; der er en sammenhæng i vores arbejde, en kontinuitet fra år til år. Vi skaber forudsætninger, som vi senere bygger på. Sådan bør det i hvert fald være. Vi starter ikke forfra hvert tredje år.

Derfor vil jeg også starte med at gå tredive år tilbage. Dengang forsøgte vi at skabe større enhed på den danske venstrefløj og give den politisk slagkraft. Vi stiftede Enhedslisten. På mange måder blev det en succes. Vi fik skabt den større enhed. Vi fik de eftertragtede pladser i Folketinget og i en lang række byråd. Men vi betalte også en høj pris. Der blev dengang gjort og sagt ting, som på sigt var med til at undergrave vores parti. Noget af det kan undskyldes som fejl. Andet var det ikke. Der var kammerater – det kaldte vi dem i hvert fald dengang – som mente, at DKP ikke længere skulle være et parti, altså en politisk handlende organisation, men en *old boys' club*, hvor vi kunne mødes og hygge os og mindes gamle dage. Politik var noget, der skulle foregå andre steder. Vi var en del, der satte os imod den udvikling, og vi sejrede. Det krævede en partikamp, som kostede os mange medlemmer. Men da vi kom ud på den anden side, stod vi med et fornyet parti, et parti fuldt af ny optimisme og ny kampgejst.

Alligevel må vi i dag, tredive år efter, erkende, at dér, hvor vi ikke ville hen – dér er vi langt hen ad vejen endt. Vi forsøger at vende blikket mod fremtiden, men det er i for høj grad fortiden, der optager os. Vi savner en klar forestilling om den vej, vi skal gå. Vi savner klare retningslinjer for handling. Og det er ikke godt nok.

Det er ikke godt nok. Alligevel er det vigtigt at kende til fortiden og forholde sig til den, for det er betingelsen for at kunne orientere sig i nutiden og fremtiden. Så lad mig igen vende blikket mod fortiden – og på én gang den nære og den fjerne. Sidste år fejrede vi to store mærkedage: I august vores egen Ib Nørlund og i november den Store Socialistiske Oktoberrevolution. Begge fyldte hundrede år. Nørlund blev mindet med en konference om marxisme i vor tid, der blev et tilløbsstykke. De tanker, der blev udvekslet, og de kontakter, der blev skabt eller fornyet, pegede i høj grad fremad. Så fortiden er vigtig, når det drejer sig om at få styr på fremtiden.

Til næste år har vi så endnu et hundredeårsjubilæum, og denne gang er det partiets eget. Det skal fejres med manér. Det skylder vi alle dem, der før os levede og døde for partiet. Og det skylder vi os selv. Som partiets situation er i dag, kommer det til at sluge en stor del af vore kræfter det kommende år. Men det skal ikke være skåltaler og hornmusik alt sammen; i det forslag til arbejdsresolution, som ligger i mapperne, forudses en landspartikonference i forbindelse med jubilæet om et aktuelt emne; det kunne f.eks. være den kamp for at gøre os fri af EU, som andre af forslagene i mapperne drejer sig om.

Hundrede år – det er lang tid. Der er mange stolte traditioner, som er skabt og har fulgt os gennem de hundrede år. Én er vores internationale solidaritet – vores kontakt med broderpartier verden over. To af dem er til stede her i dag: Lad mig byde velkommen til Renate Koppe fra det Tyske Kommunistiske Parti og til Tiina Sandberg fra Finlands Kommunistiske Parti – to af de partier, vi i mange år har haft et godt og tæt forhold til. Andre var indbudt, men kunne ikke komme. De såvel som andre, der ikke var inviteret (for vi kan ikke invitere mere end et fåtal) har sendt hilsener, som på et tidspunkt vil blive læst op fra dirigentbordet. Lad mig nøjes med at fremhæve en af disse hilsener: Den fra Ukraines kæmpende Kommunistiske Parti. De ukrainske kammerater skriver, at de værdsætter den solidaritet og støtte, vi viste dem, da vi for to år siden gjorde det muligt for en af

dem at komme til Danmark og på offentlige møder i København og Århus fortælle om de ukrainske kommunisters kamp. For os selv var denne vellykkede tourné også en øvelse i samarbejde inden for den splittede kommunistiske bevægelse; for vi gennemførte arrangementet i samarbejde med et andet af de andre små kommunistiske partier her i landet. Det var en positiv oplevelse.

Blandt de andre papirer, der ligger i jeres mapper, er to forslag til nye programprojekter. Det er ikke, fordi jeg vil foregribe den diskussion om disse og de andre forslag, som vi skal have om lidt, men jeg er af den afgående landsledelse blevet pålagt at knytte et par ord til dem. Jeg siger ikke, at vi ikke skal gå i gang med at skrive flere programmer; måske skal vi det. Men vi skal tænke os morderlig godt om. Det er ikke ret mange år siden – mindre end ti – at vi afsluttede et programarbejde, der havde været syv-otte år og krævet en meget stor del af partiets ressourcer. Det kan godt være, at de dokumenter, der kom ud af det, ikke var tilfredsstillende i enhver henseende; men meldingen fra partiets medlemmer dengang var, at nu gad man ikke mere programdiskussion. Og man kan vel heller ikke sige, at den virkelighed, vi lever i i dag, er så meget forskellig fra den, vi levede i for ti eller femten år siden, at den kræver et nyt program.

I stedet bør vi videreføre og afslutte det strategiudviklingsarbejde, vi indledte i den forløbne kongresperiode. Planen var, at det skulle have været afsluttet nu, så et færdigt dokument kunne ligge foran jer i dag. Af forskellige grunde gik det ikke sådan. Men det er vigtigt, at vi gør arbejdet færdigt. Disse overvejelser drejer sig om, hvad der må være et kommunistisk partis strategi i dag efter den Europæiske Kontrarevolution, efter at vort land er blevet krigsførende og efter endnu en økonomisk verdenskrise, som vi knap nok er ude af endnu. Disse strategiske retningslinjer, som et udvalg nu arbejder på at formulere, men som senere skal diskuteres i hele partiet – de skal fortælle os, *hvordan* vi bruger de programmer, som vi skrev dengang. Og når vi er *så* langt, kan vi give os til at overveje, om det nu også er nødvendigt at revidere programmet eller måske skrive et helt nyt. For programmer og strategipapirer er kun hjælpemidler. Det, det kommer an på, er politisk handling. Vi skal, som det hedder i forslaget til kongresresolution, smede den enhed, som er i stand til at gribe ind i historiens gang på fremskridtets side – sådan som vi flere gange har gjort det i fortiden: I kampen for Danmarks frihed, i kampen mod EU.

Det er, hvad fremtiden kræver: Den kommunistiske bevægelse må igen gøres til en kraft, der har målbevidsthed og styrke til at være igangsætter og retningsgiver i den brede, progressive offensiv, situationen i såvel Danmark som verden kalde på.